

Dragonfly

Dragonfly

Kelly ter Velde

Deze thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en/of gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Eerste druk: augustus 2018
Correctie: Mischa ter Velde
 Severine Lefebre

ISBN: 9789463673990

© Kelly ter Velde

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de auteur.

***“Deep pockets and empty hearts rule the world.
We unleash them at our peril.”***

- Stefan Molyneux

‘Lina, kijk me aan. Waarom ben je weggegaan?’ Ze wist dat hij haar die vraag ooit zou gaan stellen. Ze had het scenario al tientallen keren in haar hoofd afgespeeld, zodat ze goed voorbereid zou zijn. Maar ze was vergeten welke uitwerking zijn aanwezigheid op haar had, of ze had het in ieder geval verdrongen. In alle hevigheid kwam dat gevoel nu weer ontzettend rauw op haar dak. Het zorgde ervoor dat ze haar adem inhield.

‘Kijk me aan’, zei hij nogmaals en dit keer pakte hij haar kin beet. Ze draaide haar betraande gezicht naar hem toe en hief haar hoofd omhoog. Zijn donkere ogen werden verlicht door de lantaarnpaal waar ze onder stonden. Hij keek haar aan en direct flitsten er flarden van herinneringen aan hem voorbij. Ze liet haar adem ontsnappen en het vormde een wolkje van condens in de koude avondlucht. Hij liet op zijn beurt zijn greep om haar kin verslappen en bracht zijn handpalm naar haar wang. Haar hele lijf reageerde op zijn aanraking en ondanks de kou kreeg ze het ineens aangenaam warm. Jarenlang had ze gewacht op dit moment. Ze had er naartoe geleefd en het was het enige geweest wat haar op de been had gehouden.

Hij, die haar grote liefde was. De enige man aan wie ze als laatste dacht voordat ze haar ogen ’s avonds sloot en de eerste aan wie ze dacht wanneer ze ze ’s ochtends weer opende. Hij was geen seconde uit haar gedachten geweest.

‘Nou?’ Zijn harde stem had haar terug gebracht naar het hier en nu. Hij en zij eindelijk herenigd in die koude winternacht. Hij liet zijn handpalm langzaam van haar gezicht glijden.

‘Ik had geen keus’, mompelde ze zacht. ‘Ik...’ Hij liet haar haar zin niet afmaken.

‘Je moest wel’, zei hij terwijl hij haar gezicht in zijn beide handen had genomen. ‘Ik ben niet meer bang om van je te houden Lina. Ik ben hier nu en ik hou van je.’ Hij schudde haar gezicht licht heen en weer om zijn woorden krachtiger over te laten komen. Ze keek naar zijn lippen, de lippen die ze zo vaak had geproefd en waar ze zo vaak aan had gedacht. In slow motion zag ze zijn gezicht op haar af komen.

‘Gebeurt dit echt?’, vroeg ze hem, met het gevoel alsof haar hart uit haar borstkas wilde bonzen. Tot aan vanavond had daar niet meer dan een gapend gat gezeten en leek ze verdoofd te zijn geweest. Maar op dit moment voelde ze zich meer in leven dan ooit tevoren. Ze zag zijn overheersende en alleszeggende glimlach verschijnen. Het leek alsof ze na jaren van heimwee weer thuis was gekomen. Alsof haar lichaam zich nu eindelijk, na al die tijd, weer kon ontspannen. Ze glimlachte terug en voor ze het wist had hij zijn lippen op die van haar gedrukt.

‘Hoe echt voelt dit voor je, Lina?’, had hij gevraagd tussen hun passievolle kus door.

Doordat ze zo in elkaar op gingen hadden ze de schaduw aan de andere kant van de straat niet opgemerkt. Ook de loop van het geweer dat op hen gericht was niet.

‘Iene, miene, mutte...’, fluisterde de gedaante terwijl het pistool van Lina naar Younes heen en weer bewoog. Bij Lina stopte het. Wat volgde was een oorverdovende knal.

1.

'Muis?' Slaperig kijk ik op in het liefdevolle gezicht van mijn vader. Kennelijk ben ik weer eens in zijn atelier in slaap gevallen. Ik krabbel overeind en sla het boek dicht dat voor me op de hoge houten tafel ligt. Ik glimlach wanneer ik merk dat hij nog steeds bedenkelijk naar me zit te kijken. Zijn armen heeft hij over elkaar heen geslagen en de onmiskenbare dikke deuk tussen zijn grijze wenkbrauwen kenmerkt hem.

'Wat is er pap?', vraag ik lachend terwijl ik van de kruk af spring. In het atelier van haar vader voelt ze zich op de een of andere manier altijd op haar gemak. Ik kijk om me heen door de grote vierkante ruimte heen. Het is een ruimte zonder ramen en alle muren zijn gitzwart geverfd. Het is dan ook geen atelier van een schilder of beeldhouwer dat veel licht behoeft, maar het atelier van een wereldberoemde dichter. Zijn poëzie schrijft hij al sinds zijn zestiende en inmiddels prijkt het wereldwijd op muren, monumenten en zelfs in bundels die nog steeds als warme broodjes over de toonbank gaan. In het midden van de donkere ruimte staat de grote houten tafel waar je met gemak met twintig man aan kan zitten. Op de vloer ligt hoogpolige witte vloerbedekking en het enige licht dat er twinkelt is afkomstig van tientallen kaarsen die langs de muren bevestigd zijn, in van die antieke kandelaars.

De ruimte lijkt zich te baden in een warme oranje gloed van de grote open haard die zich tegenover de twee kleine openslaande deuren bevindt, die uitkomen in de grote tuin van mijn ouderlijk huis. Mijn vader wil zo min mogelijk poespas in zijn werkomgeving omdat hij vindt dat het hem alleen maar afleid van zijn werk. En ondanks dat er amper frisse lucht de ruimte binnen lijkt te komen ruikt het er altijd fris. Misschien komt het wel door het dennenhout dat hij altijd brandt in de open haard. Voor de open haard liggen tientallen grote en kleine sierkussens op de vloer en ernaast staat een oude platenspeler met zijn collectie lp's.

Ik word uit mijn gedachten gehaald door mijn vader die zijn keel schraapt.

‘Ik zei dus, kom het zelf maar eens lezen.’ Lachend loop ik naar hem toe en plof naast hem neer tussen de tientallen kussens. ‘Je moet echt wat meer slapen liefje’, zegt hij terwijl hij een arm om me heen slaat. ‘Ik maak me zorgen om je. En mam ook.’

Ik trek een wenkbrauw op terwijl ik het notitieblok uit zijn handen gris. Ondanks dat mijn ouders al jaren geleden waren gescheiden hebben ze nog steeds een goede band. Het komt ook regelmatig voor dat wanneer ik al op bed lig, -ik woon in het appartement naast het atelier- ik mijn vader en moeder giechelend van de teveel genuttigde wijn samen naar binnen hoor vertrekken. Zo ook gisteravond. Voor mij is het fijn dat mijn ouders op deze manier met elkaar omgaan. Het had ook heel anders kunnen zijn en dat realiseer ik me heel goed.

‘Speaking of, jullie hadden het gisteravond weer erg gezellig of niet?’

‘Ik hoor het al, het wordt tijd dat er ook eens een man in jouw leven verschijnt.’ Ik trek een vies gezicht.

Ik ben vrijgevochten en maal totaal niet naar een man in mijn leven. Ik vind de meeste mannen maar afhankelijk en ik heb geen zin om me daar om te moeten bekommeren. Natuurlijk heb ik, net als iedereen, mijn behoeftes. Maar daar heb ik Daan voor. Op Daan kan ik altijd rekenen wanneer ik behoefte heb aan een beetje plezier. Ik laat mijn vingers over het papier glijden.

‘Mooi, pap.’ Net zoals ieder nieuw gedicht van zijn hand intrigeert het me.

‘Dat krijg je na zulke nachten’, zegt hij terwijl hij al voorbereid is op de reactie die daarop volgt van zijn dochter en wegduikt voordat ik het grote kussen tegen zijn gezicht aan kan slaan.

‘Gatver pap, gross!’

Wat volgt is een kussengevecht. Mijn vader is mijn beste vriend, degene aan wie ik alles kwijt kan en de enige man die ik heb toegelaten in mijn leven en in mijn hart.

‘Kinderen, kinderen’, weergalmt het door de ruimte. Mijn moeder komt binnen gelopen met een groot dienblad met daarop verschillende lekkernijen. Mijn moeder is een succesvolle chef-kok en runt twee van haar eigen met drie Michelin sterren bekroonde restaurants. Eentje daarvan bevindt zich in Amsterdam en de andere in België, net over de grens. Ze probeert nog zoveel mogelijk mee te draaien, maar door haar spierziekte wordt dat steeds moeilijker. Ze kan het maar moeilijk accepteren en ze wil vooral dat er niet over wordt gepraat.

Ze wurmt zich tussen mij en mijn vader in en we eten in stilte totdat pap opstaat en zijn gedicht triomfantelijk begint voor te dragen. Mijn moeder verslikt zich vervolgens bijna in een dadel totdat haar blik verandert wanneer ze doorheeft dat het gedicht over haar gaat. Ze is altijd zijn muze geweest en gebleven. Zelfs na de scheiding. Wanneer ik de gevleide blik van mijn moeder zie voel ik me teveel en besluit ik om richting mijn appartement te vertrekken.

Zoals het al maandenlang iedere nacht gaat, lig ik wat te woelen in bed. Geïrriteerd schop ik de dekens van me af en vervolgens gris ik mijn telefoon van het nachtkastje. Het display geeft aan dat er een nieuw bericht van Daan wacht. Met een glimlach open ik het.

'Lientje, ben je nog wakker?'

'Yes, nog wakker.'

In de verte hoor ik mijn ouders zingen.

*'Doe dan even de deur open,
ik sta voor je appartement.'*

2.

Zoals altijd kijkt Daan naar me met een blik die ik nog niet eerder heb opgemerkt bij iemand wanneer ze haar hoofd om het hoekje van mijn voordeur steekt. Ik schijn op te vallen door mijn volle bos met donkere krullen in combinatie met mijn felblauwe ogen. Ik snap niet dat iedereen zegt jaloers te zijn op die krullen. Ze hebben me al heel wat frustraties bezorgd. Na de zoveelste ruzie met mijn stijltang heb ik mijn onhandelbare krullen geaccepteerd voor wat ze zijn. Sindsdien bungelen ze sierlijk langs mijn smalle, bleke gezicht.

‘Ik was in de buurt’, hoor ik haar mompelen terwijl ze haar arm tegen de deurpost aanlegt en haar gezicht schuin houdt.

‘Je was in de buurt’, zeg ik met mijn meest zachte en verleidelijke stem. Ik zie hoe Daan een stap richting mij zet. Ik was Daan twee jaar geleden weer tegengekomen op een reünie van onze middelbare school. Waar ik vroeger altijd heimelijk verliefd was op haar was ik aangenaam verrast geweest toen de vonk die avond wederzijds leek over te slaan bij ons weerzien. Daan hoorde altijd bij de ‘populair kids’ van de school, terwijl ik altijd stil en teruggetrokken was. Tegenwoordig was daar trouwens niets meer van te merken: Ik werk als verslaggever bij de lokale krant en mijn werk heeft al menig onderscheiding ontvangen. Ik word

gewaardeerd in mijn dorp en ver daarbuiten en sta bekend als 'dat wijffie met haar op haar tanden.'

'Blijf je daar staan staren of kom je naar binnen?'

'Alleen al naar je kijken is een genot, Lien. Maar je hebt gelijk.' Ze pakt mijn hoofd vast en drukt een kus op mijn voorhoofd. 'Ik wil je liever voelen.' We vervolgen onze weg naar binnen die direct richting het bed leidt. Op onze weg naar het bed toe vormt zich een pad van uitgetrokken kledingstukken. Mijn appartement was eveneens een vierkante ruimte. De enige deuren die zich erin bevinden zijn de voordeur en de deur naar het toilet. Voor de rest is het een open en lichte ruimte door het grote raam dat bevestigd is in het hoge, platte dak. Ik heb het appartement destijds zelf laten bouwen in de tuin van mijn vader. Omdat ik mijn vaders rechterhand ben qua pr-werkzaamheden vind ik het fijn om in de buurt te zijn. Daarnaast werk ik het liefst aan mijn artikelen in zijn atelier.

We waarden elkaars privacy. Mijn vader laat me met rust als ik in mijn appartement ben, hij zou nooit zomaar binnen komen wandelen, ook al ben ik op loopafstand. En andersom was dit precies hetzelfde. In tegenstelling tot het atelier waar ik graag werk is mijn appartement niet donker. Al mijn muren zijn strak wit geveerd en al mijn meubels zijn ook wit. Mijn lievelingsplek is het eveneens witte kookeiland dat de vierkante ruimte een soort van in tweeën deelt. In mijn vrije uren –al zijn dat er niet veel- bak ik het liefst van allerlei soorten taarten. Iedere keer probeer ik mezelf weer uit te dagen met een nieuwe en moeilijkere creatie. Tot nu toe heb

ik nog nooit iets weg hoeven gooien en waren alle probeersels gelukt.

Tegen de achterste zijde van het appartement achter het kookeiland staat mijn bed wat eigenlijk iets te groot is en daardoor afsteekt in de ruimte. De spijlen van mijn bed zijn het enige zwarte wat te bespeuren is. Rechts ervan bevindt zich de grote inloofdouche die omringt is met doorzichtig glas. Ik kan intens genieten van de momenten waarop Daan een douche neemt en ik het stiekem vanuit mijn bed kan aanschouwen. Niet dat ik met die intentie voor deze douche en opstelling heb gekozen. Ik vind het eerder praktisch om direct mijn bed in te kunnen rollen nadat ik een warme douche heb genomen na een lange werkdag. Maar die douche had dus wel een extra betekenis voor me gekregen sinds de eerste keer dat Daan eronder had gestaan. Daan, ze wil absoluut niet bij haar volledige naam genoemd worden, is in alle opzichten precies het tegenovergestelde van mij. Ze heeft kort opgeschoren, fel geblondeerd haar en zit onder de tatoeages. Degene die het meest opvalt is de schorpioen tussen haar schouderbladen. En niet te vergeten de vele piercings. Ze heeft er niet altijd zo stoer en wild uit gezien. Toen we nog samen op school zaten, was ze het populairste meisje uit de klas.

Arrogant is ze altijd al geweest en dat is ze niet verleerd. De jongens lagen altijd aan haar voeten, maar het was me opgevallen dat ze nooit echt een vriendje had. Totdat ze ineens werd gespot met een jongen van een andere school. Stiekem had ik dat vreselijk gevonden. Ik weet nog dat ik ze een keer ben gevolgd na schooltijd omdat ik ze met eigen

ogen samen wilde zien. Ik was ze gevolgd tot aan Mona's, het koffiehuis waar je in dit dorp eigenlijk al je afspraakjes hebt. Ik kom daar nu nog geregeld wanneer ik een interview moet afnemen. Ik had een kop rooibosthee besteld en ze vanaf een tafeltje in de hoek geobserveerd. Al was het inmiddels tien jaar geleden, ik kan me de steken van jaloezie nog goed herinneren toen de jongen door haar lange blonde haren had gestreken. Ik had niet eens naar hem kunnen kijken. Maar het ergste moment moest toen nog komen: Nadat Daan en de jongen besloten om te vertrekken merkte ze mij op. Ze had naar me gezwaaid en van schrik had ik de kop thee omgemaaid toen ik terug wilde zwaaien. Ik merk niet dat ik glimlach door de gedachte en ik besef me dit pas wanneer Daan vraagt waar ik met mijn gedachten zit.

Ik bewonder haar naakte lichaam terwijl ze zich op haar zij rolt. Haar borsten zijn klein en stevig, in tegenstelling tot de volle ronde borsten van mezelf. Haar perfect afgetrainde lichaam, daar zou ik een moord voor doen. Maar ik hou teveel van Ben & Jerry's en ik was niet bereid om mijn guilty pleasure op te geven voor een paar kilo's minder. Je leeft tenslotte maar één keer, toch? En naar de sportschool gaan ben ik te lui voor en daarnaast heb ik daar geen tijd voor. Daan heeft inmiddels een sigaret opgestoken. Haar volle lippen glimmen van de vaseline die ik net voordat Daan sms'te op mijn eigen lippen had gesmeerd. Ja, in alles is ze het tegenovergestelde van mij. Waar ik nog altijd terughoudend ben en liever de kat uit de boom kijk, is Daan open en direct. Ze legt makkelijk contact met anderen en op de één of andere manier is iedereen toch altijd onder de indruk van haar verschijning. En al ben ik dan in mijn beroep

een pittige tante waar niet mee te sollen valt, privé ben ik een zacht gekookt eitje die zich probeert te verstoppen onder de harde schil. Misschien kun je me zelfs in de categorie naïef plaatsen. Daan is daarentegen bikkelhard en ik heb bij haar nog nooit een greintje van enige emotie bespeurd. Eigenlijk zou ik wel iets meer als haar willen zijn. Ik kijk tegen haar op omdat zij het stukje gevoeligheid mist wat ik teveel heb.

‘Eigenlijk is dat juist wat ik zo aantrekkelijk aan je vind Lien, weet je dat? Dat afwezige van jou soms. Die afwezige blik in je ogen. Ik weet nooit waar je aan denkt of waar je je op zo’n moment bevindt.’ Daan streelt door een lok krullen en rolt deze om haar vinger. Ze trekt er zacht aan en trekt me zo naar zich toe.

‘Je smaakt naar sigaretten’, zeg ik afkeurend wanneer ik vervolgens mijn lippen gewillig met die van haar verweef. Ik kijk op in Daan haar gifgroene ogen.

‘Dan smaak jij beter, denk ik.’ Ze duwt me terug op mijn rug en drukt me vervolgens diep in het matras. ‘Ik wil je proeven’, zegt ze met een blik die pure lust uitstraalt. ‘Laat me je proeven.’

3.

Ik word uit mijn concentratie gehaald wanneer de pieper van Daan afgaat. Ik kon de slaap weer eens niet vatten en besloot daarom een kruidencake te gaan bakken om de tijd te doden. Daan is meteen alert en grist haar kleding bij elkaar die nog steeds door het hele appartement verspreid ligt. Uiteraard oefent ze een beroep uit dat perfect bij haar past: Ze is één van de twee hoofdcommissarissen van het politiekorps in het dorp.

‘Ruikt heerlijk, sorry dat ik niet kan blijven om te proeven’, zegt ze met een verleidelijke glimlach en een knipoog terwijl ze haar kisten aantrekt en vervolgens haar leren jasje. Ik wiebel wat heen en weer van mijn ene voet naar mijn andere terwijl ik zelfs geniet van de manier waarop Daan zich aankleedt. Ze werpt me nog een handkus toe en verdwijnt dan via de voordeur.

Het is zondag en ik word gewekt door stemmen in de tuin. Ik rek me uit en zie op de stationsklok aan de muur dat het 08:00 is. Terwijl ik gaap realiseer ik me dat ik al met al twee uur heb geslapen. Toen Daan vannacht in alle haast was vertrokken heb ik de halve cake die ik heb gebakken opgegeten terwijl ik tot een uur of zes aan een nieuw artikel over corruptie bij de politie heb gewerkt. Ik glimlach terwijl ik mijn hoofd in het kussen naast me duw en de geur van de politiecommissaris nog kan ruiken.

Nadat we tijdens de reünie beiden onze neus hadden opgehaald toen we elkaar kenbaar maakten wat we tegenwoordig deden voor de kost hadden we elkaar weer getroffen bij de bar. Wat daar volgde was een vlijmscherpe discussie over hoe nutteloos Daan journalisten vond en hoe corrupt ik de politie vond. Het was niet duidelijk wie er uiteindelijk de discussie heeft gewonnen, maar wat wel duidelijk werd is dat we aan elkaar gewaagd waren. Nog geen uur later lagen we voldaan naast elkaar in het gras in het park achter de school en kon je wel stellen dat het ijs was gebroken. Ik had de brandende vraag die continu op mijn lippen lag maar ingeslikt, eveneens als de behoefte om Daan het hele girl crush verhaal te vertellen. Ik had tot op dat moment alleen maar kunnen dromen dat ik daar zou liggen met Daan onder de sterrenhemel en ik wilde het moment niet verpesten, gezien het tot aan daar, het beste moment uit mijn leven was geweest. Wat ik nu voor Daan voel is totaal anders dat tien jaar geleden. Ik was volwassen geworden en had mezelf voorgenomen om nooit meer verliefd te worden.

Ik trek mijn badjas aan en loop richting de grote steigerhouten banken die in het midden van de tuin staan, precies tussen mijn appartement en het atelier van mijn vader in. Ik zie mijn vader zitten in het gezelschap van een dame, die nu ik dichterbij kom duidelijk niet mijn moeder blijkt te zijn. Vreemd, denk ik bij mezelf. Ik weet toch zeker dat ik ze beiden gisteravond heb gehoord toen ik lag te woelen in mijn bed net voordat Daan had ge-sms't. De zon brandt op mijn gezicht terwijl het nog vroeg in de ochtend is. Het belooft een warme dag te worden, ook al is het al eind

september. Ik kijk om me heen en zie hoe de bladeren van de grote eiken die langs de oprit staan al beginnen te verkleuren.

‘Muis!’, klinkt het vrolijk door de tuin heen. ‘Goed dat je er bent, ik wil je graag voorstellen aan Alexia.’ De dame wendt zich nu tot mij en iets in de manier waarop ze kijkt staat me niet aan. Ook haar strak gelakte nagels in dezelfde felrode kleur als haar lippenstift niet. Ze steekt haar hand uit om zich voor te stellen, maar ik voel aan mijn water dat er iets niet klopt. De gouden armbanden om de pols van Alexia rinkelen tegen elkaar aan wanneer ze me de hand schudt. Mijn intuïtie heeft me nog nooit in de steek gelaten en van deze vrouw gaan mijn nekharen recht overeind staan. Ik blijf mijn vader vragend aankijken terwijl ik de hand van Alexia weer los laat.

‘Liefje!’, weergalmt het vanaf de andere kant van de tuin. Mijn moeder komt eraan gelopen met een dienblad vol vers fruit, croissants en versgeperst sinaasappelsap. Mijn vader haalt zijn schouders op terwijl hij een arm om Alexia heen slaat. En ik weet niet hoe ik de glimlach die ze mij vervolgens toewerpt moet opvatten. Mam drukt een kus op mijn wang wanneer ze me passeert.

‘Ga zitten, ontbijt gezellig met ons mee’, zegt ze vervolgens vrolijk.

‘Sorry mam, maar ik heb geen trek’, zeg ik terwijl ik Alexia spottend aankijk. Er hoort hier geen andere vrouw te zijn. In al die jaren was er nooit een andere vrouw geweest dan mijn moeder. En ik weet niet wat me meer irriteert; het feit dat er

een vrouw zit of het feit dat mijn moeder kennelijk geen problemen heeft met deze situatie. Wat ik wel weet is dat ik hier momenteel geen onderdeel van wil uitmaken.

‘Ik moet nog een artikel afschrijven, als jullie mij willen excuseren.’

‘That’s my girl’, hoor ik pap zeggen terwijl ik zie dat Alexia bezitterig een hand op zijn been legt. ‘Altijd maar doorwerken, zelfs op zondagochtend. Ik ben trots op je! En oh ja muis, woensdag vliegen we naar Rome voor twee dagen. Een onthulling van mijn nieuwe werk op één van de fonteinen daar.’ Ik maak mijn blik los van die van Alexia, glimlach naar pap en loop dan terug richting mijn appartement.

Ik pak mijn telefoon en zie dat ik een nieuw bericht heb van Daan en van Felicia. Felicia is mijn beste vriendin sinds de basisschool. Ze vraagt of ik zin heb om vanavond te komen eten. Daar had ik zeker zin in, dan kan ik haar gelijk op de hoogte brengen van de rare perikelen van deze ochtend. Ik stuur terug dat ik er rond 17:00 zal zijn. Dan heb ik in ieder geval de middag nog om mijn artikel af te schrijven. Daarna open ik het bericht van Daan.

‘Lien ik weet dat het niet gebruikelijk is dat we elkaar vaker dan één keer per week zien, maar kan ik vanavond langskomen? D.’

Het moet wel belangrijk zijn als Daan hun gouden regel wil verbreken, die ze overigens zelf in het leven heeft geroepen. Wanneer Daan vraagt of ze ’s avonds langs kan komen –